

...Вставайте,
Кайдани порвіте.

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА

І вражою злою
кровю
Волю окроїте!

ОРГАН ЗАКОРДОННОЇ ДЕЛЄГАЦІЇ
УКРАЇНСЬКОГО РЕВОЛЮЦІЙНОГО КОМІТЕТУ

Ч. 1

Листопад

1928

Листопад 1928 року.

22 січня 1918 року Україна відродила державну незалежність, перед віками втрачену, але ніколи незабуту в серцях народніх. Те відродження було остильки свідомим, що коли в тому таки році уауршатор Павло Скоропадський підніс свою злочинну руку на суверенітет України, всенародне повстання знесло й знищило московських прихвостнів.

То було велике радісне свято, коли свідома себе нація українська обеднала під своєю зверхністю всі землі України. Десятий рік минає з того незабутнього дня, коли рідна народня влада — Директорія Української Народної Республіки вступала урочисто до серця України — золотоверхого Київа, — а того радісного дня, коли Свята Софія благословляла ототисичну армію народну на чолі з Головним Отаманом Петлюром.

Здавалося, нема тоді сили, яка переможе народну волю, здавалося, стомлений народ український матиме нарешті спокій в своїй Незалежній Державі. Уряд Української Народної Республіки остильки вірив в сили народу українського, що негайно забезпечив вольності громадянські і скликав Конгрес Трудового Народу України з представниками селянства, робітництва та трудової інтелігенції. Не насильством або диктатурою якоїсь особи чи групи бажала правити Директорія, а всю свою владу передавала тим, хто здобув собі волю і державну незалежність.

Чого ж бажали ті перевертні українські, що потім цішли проти влади народної і допомогли Червоній Москві завоювати українські землі? Здавалося, „Соціалістична“ Республіка Російська мусіла тільки вітати молоду демократію „братнього народу“. Мусіла навіть усіма силами підтримати „Республіку трудового народу України“, що загрожена була з півдня та заходу. Але ж, коли та „Соціалістична“ Держава відразу нішла жорстокою війною проти революційної демократії української, то й сліпий побачив, що всяка Москва має однакові почуття до

України. Чи то Москва царська, чи демократична Мілюкова-Керенського-Чернова, чи соціалістично-совітська Леніна-Троцького. Ріжнича тільки в тому, що Москва царська тримала Україну лише багнетами, Москва демократична лише словами, Москва ж червона тримає нас в своїх смертельних обіймах і багнетами, і підлесливими брехливими словами.

Ці „братьні“ слова чуємо ще з того часу, як воювали з нами большевицька Москва, що дурманила голови наші брудною агітацією проти нашого Уряду. Коли ж завоювали нас московські большевики і роспочали такі занущання та катування, яких не зазнала Україна з часів татарських, — большевицька влада в своїй пресі та на різких зіборнях не соромилася запевняти, що катує не Україну, а тільки... „контрреволюцію“. Розуміє засорча влада, що на одних багнетах не втримається і в своїй брехливій пресі продовжує запевняти, ніби істотні інтереси самої України навіки прикували її до нечакерливої Москви. А вільної преси та вольностей громадянських, як і за ганебних царських часів, нема на Україні. Невільно мілійонам патріотів виявляти свої невеселі думи, бо коли б було вільно, — давно впала б ганебна москонська влада, і засяло б те сонце, яке світило колись нашому лицарському війську на площі Св. Софії.

Тільки за межами влади большевицької Москва має непримиренного ворога, якому не в стані затулити уста. Того ворога можна забити, як забили Незабутнього Вождя, але неможливо перекупити чи задякати, чи втомити своїми брудними наклепами. Тим ворогом неприможним є численна еміграція, що не скорилася владі зaborчій, опустила разом з Урядом УНР поневолену батьківщину і на далекій чужині продовжує боротьбу за визволення. Пригноблені ненавистною владою селяне та робітники не можуть чути нашого голосу, не можуть знати, як політична еміграція виконує свій обовязок перед рідним краєм. А тим часом окупантська влада вживав всіх засиль, щоб переконати людність українську в тому, ніби „петлюровська“ еміграція

Коли ти не маєш ні праці, ні хліба і пухнеш з голоду — тікай з села до міста. Влада „селян і робітників“ не сміє роскошувати, коли народ голодує. Вимагай від неї забезпечення!

торгує Україною і вже погодилась oddати українські землі чужоземним державам. Заклинають Вас, селянів та робітники України, не вірити нам, бо петлюрівці, мовляв, не за визволення боряться, а за прятти Вас бажають в ярмо, ще гірше від московського.

Сподіваючись, що це наше слово дійде до змучених братів наших, хочемо розвіяти перед народом українським оті брудні нахабні брехні большевиків московських та іхніх наймитів. Віримо, що нація українська вже відчула на собі московську правду і з обуренням одинула на клепи на закордонних братів своїх. Знайте, що все життя своє, всі сили свої віддаємо на боротьбу за повне визволення України. Намагайтесь, що зложимо свою зброю тільки тоді, коли спаде і небесе московське ярмо зі змученої Матері нашої. Коли, нарешті, застогне народ український в останніх змаганнях за волю, коли доля України вима-

гатиме крові,—ми будемо з Вами на крівавих полях останнього рішучого бою. Коли ще мало страждань перенесла Україна, коли доля судила нам ще одну крівну війну, ми будемо на боці тих країн, які не захищають на самостійність націю, а щиро допоможуть нам в боротьбі за визволення. Коли б не було такої країни, коли б увесь світ був проти нас, ми підемо з народом українським проти всього світу.

Ми переможемо, бо не може загинути, не може зникнути сорокаміліонова нація, яка стільки крові лицарської пролила за життя, за честь і славу своєї України. Ми вже не віrimо—ми твердо знаємо, що Україна випila до дна гірку чару надлюдських страждань, що велика світла перемога наближається. Згине навіки лютий кат народу українського, і „над залитою кровю землею“ засяє, нарешті, яскраве сонце Вільної Незалежної Великої України.

Коли любиш дуже владу московських комуністів і хочеш, щоб вона ще хоч трохи продержалась на Україні — купуй державні позики. Цим найбільше прислужишся большевикам.

ЯК МОСКОВСЬКІ БОЛЬШЕВИКИ ВИЗИСКУЮТЬ ТА РУЙНУЮТЬ УКРАЇНСЬКІХ СЕЛЯН І ЯК ВОНИ ЗАЗІРЦЮТЬ НА ІХНЮ ЗЕМЛЮ.

На останньому зізді Комінтерну професор Варга оголосив: „Селянство через революцію*) одержало 140 міліонів гектарів землі. Через „ножиці“ селянство втрачає щороку 400 міліонів до воєнних „золотих карбованців“ (Пр. Пр. ч. 186, 24 серпня 1928 року). Інші большевики цю втрату селянства визначають більше за півміліарда золотих карбованців.

Коли виходити з большевицьких даних, ні в якуму разі не перебільшених, то це значить, що селянство на всіх продуктах, що воно продає та купує на ринкові, не доодержує та переплачує 500 або й більше міліонів золотих карбованців річно.

Україна, в порівнянні до цілого Союзу, на ринок подає зерна 52%, буряків 80% і трохи менше картоплі,

*) А не через большевиків! На Україні без викупу селянам віддала землю Українська Центральна Рада, Трудовий Конгрес—на чому стоїть і сучасний Уряд УНР. В Грузії це саме перевів соціал-демократичний Уряд незалежної Грузії. — Редакція.

хмелю, соняшників та продуктів скотарства. Пересічно можна вважати, що 60% усіх сільсько-гospодарських продуктів продає на ринкові українське селянство. Отже з 500 міліонів, що пливуть що-року від селянства СССР до московської казни, українське селянство постачає 300 міліонів. Коли поділити цю суму на число всіх господарств України (коло 5 міліонів), то одержимо 66 золотих карбованців на одне господарство, або коло 20 карбованців на десятину засіву. Що значать ці 20 карбованців прихованого податку для дрібного господарства, зрозуміємо краще, пригадавши, що самі большевики при накладанні єдиного сільсько-гospодарського податку виходять з пересічної прибутковості одної десятини зернового засіву в 36—37 карбованців паперових, що в переводі на золоті рублі складає далеко менше 20 золотих карбованців.

От яким тягарем лежать на українському селянстві большевицькі московські „ножиці“! Больщевики їх свідомо створили, понижуючи тверді ціни на хліб і підвищуючи їх без краю на товари державної промисловості.

В цьому праві—призначати любі ціни на всі товари сільського господарства та промисловості—і полягає вся скрита сила так званої „економичної монополії“. Політикою низьких цін на сільсько-гospодарські вироби держава може примусити ї, справді,

В МОСКОВСЬКІЙ НЕВОЛІ.

В збройній боротьбі українського народу за власну незалежну державу тимчасом перемогли московські комуністи.

Окупувавши Україну, заливши кровю її міста й села, зміцнивши террором свою владу, московські комуністи отже на протязі мало не десятка років переводять всі заходи, щоби як не придавити народний рух, то опанувати його і скерувати в напрямку своїх завдань — як найміцніше закріпити Україну за Росією.

Тому, що спочатку окупації українське населення всіма способами змагалося оборонити свої інтереси перед червоними окупантами, тому що народний рух ще був дужим, і голосно лунали ще гасла незалежності України, російські комуністи мусіли взятися за вирішення й українського питання.

Спочатку вони зберігають хоч тінь незалежності України, зберігають утворену ними на Україні в Харкові свою експозитуру, так званий Український Радянський Уряд, і назовні стремлять показати, що незалежна Україна існує. Це ім було потрібно, бо ще точилася збройна боротьба з українською національною армією. Коли ж ця армія, знесилена нерівною боротьбою, пошесними хоробами й недостачою амуніції, не могла встояти перед переважаючою силою большевицьких банд і залишила рідний терен, московським комуністам не було вже потреби зберігати надалі саму оту тінь незалежності України.

примусила ціле селянство працювати більше на казну, ніж на себе. Держава ніби відмовилася від забирання „всіх лишків”, від „продрозверстки” чи „продподатку”, але, маючи право встановлювати рівень цін, маючи економічну монополію, вона примушує селян (і робітників) не доодержувати за наслідки своєї праці і переплачувати їй за промтовари стільки, скільки вона захоче.

Завдяки тільки цій політиці цін, завдяки економічній монополії большевики що-року витягають з українського селянства 300 міліонів золотих карбованців.

Але політикою цін можна осiąгти ще й другого. Ріжними, більше чи менше вигідними цінами на окремі сільсько-гospодарські вироби можна знову таки непомітно примусити селян у певних місцевостях продукувати те, що державі потрібно. Проф. Варга й говорить: „Планове (с.-т. комуністичне, державне) господарство не може охопити 25 міліонів розпорошених селянських господарств. На них можна впливати політикою цін та заходами, що їх визнають за вигідні селянне самі”. Минулого року співвідношення цін на сільсько-гospодарські продукти було таке: жито — 101, пшениця — 113, технічні рослини — буряк, конопля, картопля — 135, продукти скотарства — 215. При таких умовах „селянинові, звісно, вигідно розвивати і продавати саме незернові культури”, чим слушно пояс-

В кінці 1922 року, на першому з'зді рад вони уро-чисто оголошують, що „волею народів” утворився Союз Радянських Соціалістичних Республік, що „нова союзна держава буде достойним завершенням покладених ще в жовтні 1917 року основ мирного співжиття і братнього співробітництва народів”.

Як завше, так і тепер, вони прикривають гарни-ми голосними фразами свою сваволю й насильство і заявляють, що „за кожною республікою забезпечено право виходу з Союзу”. Це вони зазначають і в конституції Союзу.

Яка це „воля народів” рішала про утворення Союзу — ми знаємо.

Це вирішили московські комуністи разом з невеликою групою національних зрадників інших народів, в тому числі й наших українських.

Але може справді Радянський Союз став „осно-вою мирного співжиття і братнього співробітництва народів”? Всі ми знаємо, що це за мирне братнє співжиття з червоною Москвою. Найбільшим його проявом є та кров, яка без перестанку орошує землю України, Кубані, Грузії, Туркестану і цілого ряду інших країв. Доказом цього „братнього співжиття” раніше була „Чека”, тепер — ДПУ зі своїми спеціальними загонами та тисячі большевицьких шпіонів, що одні з підлоти, другі з глупоти продають московським комуністам честь, життя і майбутнє своїх народів.

Сюжет Риков брак дешевого хліба на внутрішньому ринкові і, звичайно, на експорт. (Пр. Пр. ч. 289. 18.XII. 1927 р.).

Здавалось би дуже легко політикою цін поширити продукцію зерна: треба тільки ціни на зерно піднести до такої міри, щоби продукція технічних рослин та скотарства стали менш вигідною. Це большевики знають, і в цьому році господарська скрутка примусила їх на декілько копійок підвищити ціни на хліб. Але імходить о щось друге. Державі московській передусім треба дешевого хліба! І то, як для „підвищення споживання широких мас, так особливо і для експорту”, бо від розміру передусім зернових хлібів залежить по-перше „неминучий швидкий темп розвитку соціалістичної промисловості, що його (швидкий темп) диктують внутрішні й зовнішні обставини, так і, по-друге, можливість нагромадження завдяки експортові в альтніх (чужоzemних грошей) резервів, конче потрібних для господарського маневрування. Тим-то зернова проблема — це одна з найсерйозніших проблем господарської політики”. („Ком.“ ч. 146. 13 липня 1928 р.). „От чому — каже Гринько (висланець до Москви від УССР) — треба утримувати сільсько-гospодарські ціни на рівні 1927 року, з другого боку, не дозволити закадто великого зростання заробітної платні, а поширенням зарисової продукції зни-без-

Затягайте сплату податків та приставку контрактованого зерна і сировини; цим ви знесилите прокляту московську комуну.

Доказом цього „братнього співжиття” є політика Москви у всіх ділянках життя. І це ми бачимо що днія, що години.

Хіба ми всі не бачимо, не чуємо, як московські комуністи міцно скрутили Україну, грабують її добро, гнітять вільний розвиток її господарства, як роздають її землю чужинцям, як пьють кров і піт селянства і як робітника перетворили в безвладного, запамороченого раба?

Хто з нас цього не бачить?

Утворивши з України ніби-то „вільну державу”, яка вільно, бо ж „волею народу”, приєдналася до Радянського Союзу, московські комуністи перебрали до своїх рук найголовніші галузі народного господарства України, та всі інші основні справи політичного і державного життя і сентралізували керовництво ними у всесоюзному центрі — Москві.

Це дає їм можливість цупко тримати в своїх руках Україну і так нею „управляти”, щоби промисловість України, її хліборобство, транспорт, пошту, торговлю, її культурне життя, врешті само її географічне положення використати так, як це їм треба для змінення Московщини.

печити необхідний експорт. Для здійснення останнього „не можливо огульно підходити до проблеми сільського господарства”, — кажуть большевики. „Треба розвинути окремі смуги (місцевості) зернової культури, смуги інтенсивних культур і, нарешті, скотарські райони”. („Директиви”. Пр. Пр. ч. 245. 26 жовтня 1928 року). Як бачимо, промислова Москва хоче забезпечити себе надійними постачальниками окремих сільсько-господарських продуктів.

До яких районів приділено Україну? Звичайно — до зернового! Москва потребує з України дешевого хліба, як для внутрішнього споживання, так і на експорт. Отже, Україну, що має всього 2% території при 20% всього населення Союзу, змушують продукувати переважно зерно, себ-то найменш продуктивні культури сільського господарства!

На XV з'яді Компартії Ріков скаржиться, що Україна, як головний зерновий район, не виконує повністю завдання, не поширює зернової площини засіву, і навпаки — Московська губернія, призначена для інтенсифікації та індустріалізації, чомусь розвинула продукцію хліба! Виходить, що не підносячи цін на зерно, примусити Україну продукувати переважно зернові культури — неможливо. Для цього треба „маневрувати” ще другими засобами. Отут стала до помочи большевикам друга Іхня монополія — політична.

Перебравши всі державні, політичні й господарські справи в свої руки, Союзний, себ-то фактично Московський Уряд безконтрольно визискує Україну через цілу сітку центральних і підлеглих їм місцевих органів.

Так, московські комуністи перетворили Україну в свою колонію, в край, що є лише джерелом, з якого Москва бере хліб, промислову сировину і сотні мілійонів народних грошей.

Україна дає 52% продукції збіжжа цілого Союзу, 80% цукру, 80% вугілля, 75% чаю, 65% заліза. (Див. „Планове Хозяйство”, червень 1926 р.).

Щоби зручніше визискувати ці багацтва України, московські комуністи придумали ото самий Союз Радянських Республік та ще й оголосили, що в Союзі існує „національна свобода і рівність”, що лише тут „в умовах диктатури пролетаріату, яка збила навколо себе більшість населення, виявилася можливість знищити в корні національний гніт, утворити умови взаємного довірря і покласти основи братського співробітництва народів”.

Так проглошують вони в декларації 1922 року про утворення Радянського Союзу, про це ж вони на протязі кількох років кричать щоденно в своїй пресі.

Московські большевики та іхні льокаї — українські комуністи не лише оголосили „національну волю”, себ-то право користуватися скрізь рідною мовою, творити рідну школу, письменство, розвивати на рідній мові науку, словом творити рідну національну культуру, а ще ніби-то й сами дбають про це, бо скрізь на Україні переводять з страшеним галасом так знану „українізацію”.

Завдання цієї українізації полягає в тому, щоби зукраїнізувати обмосковлений або неукраїнський міськ-

Системою ріжного обкладання податками окремих галузей сільського господарства по певних районах, большевики, не збільшуючи цін на зерно, не дозволяють селянам переходити від зернової культури до інтенсивніших галузей сільсько-господарської продукції. Це як раз і застосовується на Україні. Техніку єдиного сільгосподарського податку збудовано на Україні так, що незернові культури можна оподатковувати в 2, 3 і більше разів тяжче, ніж зернові, і цим самим примусити сільського господаря покинути їх продукцію. (Див. Ком. ч. 102. 11 травня 1928 р.).

Про цю мудру політику Московського центру Наркомін України т. Полоз оповіщає українське селянство. В „Комуналі” від 8-го травня 1928 року зміст його слів такий: Україна мусить повернутися до продукції зерна, бо інтенсивні галузі однаково убе, знищить сільсько-господарський податок. Одно з двох, або селянство добровільно повернеться до зернових культур, як то пропагують большевики, або, коли воно позаздрить на вигідніші ціни і перейде до продукції техничних рослин та скотарства, то сільсько-господарський податок забере від нього більше, ніж воно на них заробить. Отже, Україну примушують стати зерновим районом.

Такою свою політикою оподаткування в біжучому році большевики вже багатося сягнули: значно змен-

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА

кий пролетаріят, зукраїнізувати державний і партійний апарати та задовольняти культурні потреби українського населення в тих межах і в тому вигляді, в яких це находитъ потрібним комуністами.

Сами большевики ще з самого початку говорили про українізацію, що вона „ніколи не була й не є для нас метою, а лише засобом тісного контакту з українськими масами, передовсім з селянством”. („Комуніст“ ч. 120. 1922 р.).

Отже практична мета совєтської українізації полягає в тому, щоби втягнути в коло комуністичних впливів широкі маси українського народу і таким способом одірнати ці маси від природного національного руху, який загрожує пануванню на Україні московських комуністів.

На конференції комсомольців в червні 1925 року український зрадник Затонський казав: „з селянином будувати соціалізм дуже тяжко. Тут ніяка „команда“ не поможе. Треба звернутися до його душі, зрозуміти її, щоби він зрозумів свою думку. Отож для цього нам і потрібна українська культура, культура, яка була б пролетарською по змісту і українською по формі. Культуру українську треба використати для того, щоби зробити з неї пролетарське знаряддя”.

„Українізація держави“ — вторить йому другий український Юда — Скрипник — стойте перед нами як завдання,

Не здавайте грошей, зібраних селок на місцеві сільські потреби (самоподаткування), ні до районів, ні до округу. Вживайте їх зразу на діло: будуйте школи, лікарні та чиляхи, бо інакші ваші гроші попливуть на Московщину.

шилося число дійних корів і більше ніж на .30%”, (на 1,000 десятин) зменшено площу під хмелем. „Знищувано — пишуть большевики — хмельники дрібні, не рентабельні, і великі, нетрудові хмельники. На скорочування останніх вплинула, почали, податкова політика”. („Вісти“ ч. 240. 18 жовтня 1928 р.).

Розглянемо побіжно ще другу благодать московського центру українському селу, про котру теж згадуєт. Полоз. Це колективізація. В біжуому і наступному роках Москва приписує Україні: по перше — щоби всіма мірами посилено було колективізацію дрібних господарств. Для цього колективізованим селянам виводити позики під майбутній спільний врожай від 6 — 9 карбованців на десятину по 6%, річних та зобовязувати їх продавати все зерно державі, звичайно, „по твердих цінах“. При переведенні землевлаштування нарізувають найкращі землі цим селянам, наколи вони пристануть на спільне господарювання та спільну обробку землі. Такими обіянками заманюють московські большевики українських дрібних господарів до своїх комун, котрими, врешті, мають керувати не самі селяні, а призначенні большевиками комісари.

По друге — всіма силами зміцчити й поширити існуючі радгоспи, котрим з найкращих земель прирізати ще 50,000 десятин. Допомогти їм широкими кредитами та „субвенціями“ (безповоротними позиками).

що виникає безпосереднє з конечної потреби звязку пролетаріату з селянством, яке у своїй величезній більшості є українське. І тому справа українізації держави є справою забезпечення усієї нашої політики на Україні”, („Пролет. Правда“ ч. 258. 1927).

Таким чином українізація має, як бачимо, своїм зауванням, через опанування української культури, опанувати український народ, саму його душу, прищепити йому комуністичні (московсько-большевицькі) ідеї і цим способом ще міцніше привязати Україну до Московщини.

Не про самий розвиток української культури ходить московським комуністам, а про таке опанування Україною, при якому можна було б душити її українськими ж руками — з одного боку, та замасхувати своє панування і відвернути увагу мас народних від самої сути справи на її зовнішній, чисто формальний бік — з другого боку.

Вся праця большевиків на українському національному ґрунті є лише одна брехня, одна облуда. Та її не лише на національному ґрунті. Не даром же комуніст писменник М. Хвильовий питав словами одного зі своїх героїв — „хіба лозунги якогось 17-го року сьогодні не стали фарисейством і матеріялом для спекуляції?“

Але врешті є помилкою думати, що навіть вільний розвиток нації забезпечується можливістю говорити рідною мовою, творити рідну культуру.

В наші часи розвиток нації в справою дуже складно і полягає не лише в розвитку рідної культури, а в такому розподілі суспільної праці нації, в такій організації її творчих сил і в такому використанні її природних багатств, які б забезпечили найбільший матеріальний добробут більшості нації та безупинний зрост Її духовних надбань.

Без цих умов нація не може розвиватися. Вона буде

По-третє — побудувати нові зернові радгоспи. Для них, з усією старанністю зробити добір земельних ділянок, як з погляду кліматичних, ґрутових, так і економічних умов — в таких районах, щоби забезпечити з мінімумом риску, найбільшу прибутковість цих підприємств.

Загальний розмір земельної площи для організації нових радгоспів в 1928—29 році на Україні визначено в 423,000 гектарів, з чого на степову смугу припадає 233,000 гект. Московські большевики на них будуєть собі великі сільсько-господарські підприємства, що будуть постачати „дешеве“ зерно державі. Сталін говорить: „Всі ці колгоспи через три-четири роки дадуть державі 200 — 250 мільйонів дешевого хліба, а цього — більше-менше досить для того, щоби як слід маневрувати, як в середині країни, так і поза межами її“. Тільки таким чином, на думку Сталіна, держава забезпечить „дешевим“ хлібом міста та послідить підупалий зовсім експорт. Словом, московська держава не хоче мати діла з індівідуальними господарями, „що знову почали обробляти землю 5 міл. сох“, і засновує, в першу чергу, на Україні, великі зернові фабрики, що в порядку підлегlosti будуть старанно постачати так необхідне державі „дешеве“ зерно. Для більш певного розвитку радгоспів і для здійснення наявних завдань що до забезпечення держави „дешевим“

лише животіти і постійно хиріти, тому що її відпорна сила буде мінімальна, і матеріальні багацтва її будуть використовувати чужі, краще організовані в економичному й соціальному відношенню країни, які в цих цілях організовують відповідно економічне й соціально-політичне (навіть культурне!) життя країни — колонії. Це робить тепер на Україні Московщина.

Забезпечити ж нації нормальний, дійсно вільний розвиток, може лише власна незалежна держава.

Це доводить історія всіх культурних народів, це доводить і сучасне їх життя. Без цього недержавні нації все засуджені на ролю погною для розвитку тих держав, які їх підбили.

І жадної ріжниці нема в тому, чи ці не цілком організовані недержавні нації гнітять держави буржуазні, чи пролетарські. Ріжниця полягає хіба лише в тому, що перші роблять це в ім'я „вищої культури”, а другі — в ім'я „інтернаціонального соціалістичного отечества та на славу „центра всесвітньої революції”.

Отже, забезпечити повний, ріжнобічний розвиток нації, може лише її власна незалежна держава.

В цьому мусять дати собі справу всі верстви, всі групи українського народу.

Українська нація загрожена в самих основах свого існування!

Не складайте совітських грошей, а переводьте їх на золото або на чужоземні гроші. Краще завчасно їх збути, ніж ждати доки вони не обезціняться.

вим” зерном, тою ж самою постановою московського центру „визано за бажане часткове притягнення чужоземних будівників (читай — підприємців-капіталістів) в порядку здавання окремих будівництв (читай — радгоспів) у концесії на основі підряду”. („Ком.” ч. 161. 13 липня 1928 р.).

А тепер запитаємо: чи знає наше селянство про ці остаточні плани большевиків, і чи помічає воно вияви цієї планомірності, скерованої на знищення основи українського господарства, індівідуального землеволодіння, та на опанування багатствами української родючої землі без українського народу; чи знає воно, що обернути українську націю в „малоросів, хохлів”, в поденних робітників-наймитів на московських та чужоземних зернових радгоспах, це притасна думка і остаточна мета у всіх політично думаючих москалів — від сьогоднішніх господарів большевиків, до завтрашніх чорно-білих реставраторів єдиної неподільної Росії!

Ог-же без „дешевого” хліба і без отого міліардового прикритого податку з села, большевики не вдержаться при владі а ні на одну зайву годину. Больщевики живуть з дня на день тільки тим, що їм удається „смикнути” з селянства по твердих цінах. Запасів вони жадних не мають ні хлібних, ні грошевих. Тому большевики і сполучили тепер збирання сільсько-

До ЧИТАЧА.

Читачу! Посилаючи тобі наш журнал, ми не можемо тобі сказати ні нашої адреси, ні прізвища наших співробітників. Робимо це так тому, що большевицька московська влада на здерти з теба гроші, держучи тебе в голоді, і холоді і не допускаючи до тебе жадного вільного слова, жадної правдивої вістки з білого світа, підплачує не тільки там на Україні, а й тут, закордоном, тисячі своїх шпигів, що ишпіорять і вишукують та доносять куди їм велено про все, про що вони дізнаються. Щоб наш журнал доходив до тебе, мусимо мовчати з тим і критись, де ми наш журнал друкуємо і хто в ньому пише, бо московські агенти стежили б за всими нами, і багато б могли дізнатись, чого їм знати, на нашу думку, не треба.

Але ми, читачу, хочемо і потрібуємо знати, як ти живеш та що думаєш про нашу спільну справу, про долю Незалежної України.

Отже, коли маєш охоту нам писати — пиши, а написавши підпишися якимсь видуманим прізвищем. Назви села, де ти живеш — не подавай, а подай тільки район чи округу. Посилай цього листа за кордон комусь зі знайомих чи комусь з тих, про кого ти чув, що вони живуть за кордоном; а в листі напиши, щоб його передали до

господарського податку з хлібозаготівлями. Приходиться збирати з селян гроші і тут же зараз у тих самих селян на ті гроші купувати по твердих цінах зерно, харч, сировину для міста та для промисловості. Для розплати з селом не мають большевики, як відомо, і московського краму — ситцю та сукна, бо все це вивозять вони за кордон (напр. до Персії) і продають по вільних цінах, в 6 — 8 разів менших за тверді внутрішні. За кордоном не можна примусити до твердих високих цін, отож большевики мусять продавати дешево, бо потребують чужих грошей. Без чужої валюти, так само як без дешевого хліба, почне падати, обезцінюватись їх паперовий червінець. А цього большевики найгірше бояться: вони знають, що разом з дорожнечою на сільсько-господарчі продукти, разом зі спадом червінця впадуть і вони самі. Оттак, з дня на день чекаючи кінця, як віл обуха, животіє на ласці селян і робітників „грізна” московська совітська влада.

От чому навіть голод на Україні для москалів це дрібниця, про яку вони навіть й не говорять. Больщевики в роспачі не від голоду, що загрожує міліонам українців смертю. Ні, це їх зовсім не турбує. Під час першого гололу вони вже раз виморили 5 міліонів населення! Для них страшне те, що загрожує їхньому пануванню — брак „дешевого” хліба з України для Союзу. Для Москви Україна не

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА

редакції журналу — „Незалежна Україна“. Цо-
силає такого листа тільки такому, за кого ти маєш
певні відомості, що він наша людина і большевикам не продався, а він нам того листа перешле.
Коли щось запитати нас хочеш — запитуй; відпо-
відь дамо в журналі нашому на те призвище,
яким ти підпишешся. Коли щось порадити ма-
єш — будемо за пораду вдячні.

РЕДАКЦІЯ.

**Не купуйте московських ситців, сукон та
іншого московського краму. Переплачуючи за
них відсіято ви тим підсилюєте московську
казну. Перечекайте, обходьтесь своїми домаш-
німи виробами та виробами місцевої української
промисловості.**

ХРОНІКА.

Європа про СССР та про Україну.

В демократичних країнах Європи, як відомо, уряд є виконавцем волі цілого народу, волі, яку народ, організований в ріжні партії, устами своїх обранців висловлює в парламенті. В цих країнах часто буває просто неможливо передбачати, як поступить навіть в дуже важливій спра-

ві уряд, доки ця справа не буде суміліно та уважно обміркована в парламенті і більшістю голосів не буде винесено того чи іншого рішення. Так стойть зараз справа в більшості європейських країн, що до їх відношення до СССР. Правда, в деяких випадках буває і там, що уряд щось негайно зробить, не запитавши парламенту. Мусів же англійський уряд, шукаючи крадені військові документи, відмітися до союзського торг-предства (Аркос), щоб там їх зібрати, і тільки пізніше ця справа була поставлена на обмірковання парламенту, після чого англійський уряд перевав з СССР всякі дипломатичні зносини. Менш рішуче повівся з СССР уряд Франції, коли тільки виграв полпреда Раковського за ріжні безчесні та негідні представника будь-якої держави вчинки і тільки потім цю справу поставив в парламенті на обміркування та ухвалення.

При дебатах над такими справами в парламенті звичайно можна довідатись про те, як саме і яка партія ставиться до того чи іншого вчинку комуністичної влади СССР; але годі там шукати відповіді на ціле питання — як ставиться ціла країна до СССР взагалі.

Відповідь на це в демократичних країнах знайдемо тільки в пресі, тільки в журналах та газетах керуючих органів ріжніх партій та в резолюціях партійних зіздів.

Тільки по них можемо судити, що думає ціла країна та здогадуватись про те, як поставиться вона, коли питання про відношення до СССР буде поставлене у всю свою ширь перед парламентом.

8 цього боку надзвичайно знаменною є стаття п. Роже Лабонна, надрукована оце недавно в великому католицькому французькому журналі „Le кореспондан“ під наголовком „Майбутня Росія“. Багато вона крові попсуvala московським емігрантським політкам, і кожен московський журнал присвячував їй не раз і не двічі місце на своїх

голодує, вона тільки завдяки недороду озимини „від-
пала“, як головний постачальник зернового хліба. Мо-
сква, не дивлячися на гарний врожай на її теренах,
на Україну не дасть а ні одного пуда зерна! Про це
говорить одверто секретар партії ЦК КП(б)У, Косюор,
а більше замасковано — Голова Українського Наркома
Чубар, котрий радить „не покладати надто оптимісти-
чних надій“ на допомогу Союзу в звязку з голodom на
Україні. („Вісти“ ч. 232. 4.X. 28). Москалі зі своїми
проектами на нові зернові фабрики (радгоспи) — тяжко
повірити! — уже чекають, поки голод не звільнить їм
українських південних степів. От чому більше полу-
вини проектованих радгоспів припадає на степ!

Виморювання українського населення, з метою оволодіти селянською землею, це тільки черговий крок в загальній політиці Москви — відсунути, відрізати українців від Чорного моря. В цьому напрямку вже багато зроблено: відділено Крим, засновано Молдавську республіку, колонізовано цілий край жидівським населенням тоді, коли українців десятками тисяч переселяють до Казахстану, Сибіру і т. д. Голод — сподіваються большевики — в цьому найбільше їм допоможе: на виморених степах легче буде збудувати зернові фабрики і цим самим відрізати Україну від її економичної і політичної бази — Чорно-морського побережжа. Москві потрібна українська чорно-земля, але

без українців! Як колись міністри царської Росії на-
зали Верменам: „нам нужна Армения без армян“ (цебо-
то вірменська нафта), і послідовно переводили цю по-
літику в життя, влаштовуючи армянсько-татарські рі-
зни, так і большевики, виморюючи українське населення,
стремлять до „опанування українськими землями без
українців“!

Починаючи з низьких цін на зернові продукти, що висмоктують з українського селянства щорічно триста і більше міліонів золотих рублів; через перебудову (способами оподаткування) нашого господарства з інтенсивного на зернове; через колективізацію, одриваючи селяніна від його права на землю, — большевики, користаючись голodom, прямують, через утворення союзних (отже московських!) зернових фабрик, до зменшення потуги українського народу! Чи вдасться їм це? Чи допустить до цього український народ, що за 10 років окупації вже добре усвідомив собі большевицьку московську політику?

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА

сторінках. Для нас українців мало є в нім нового, і коли ми зупиняємося над нею, то тільки на те, щоб показати, як наші думки, наші погляди просякають в голови європейських політиків і як, нарешті, ми чуємо від них самих те, що ми їм безуспішно втолковували ще в 1917—20 роках.

Ворог великий московського большевизму, автор доводить, що єдиний спосіб боротьби з комунізмом та охорони європейської культури це — розподіл ССР. Міркує він так:

„Зараз на цілому світі всі народи, навіть найменші, пробуджуються до незалежного державного життя. Особливо яскраво це спостерегається на території колишньої Росії, бо там національне питання починає переважати навіть питання соціальне. Самі московські большевики перемогли всіх своїх реакційних ворогів завдяки тому, що вони виставляли себе в 1917 році прибічниками самостійності всіх народів, і тільки перемігши своїх ворогів, вони тепер показують своє справжнє обличчя. Правда, їм тільки з великими труднощами вдається поки що справлятись з непереможним рухом грузинів, татарів, туркестанців, на чолі яких стоїть Україна. І коли московські комуністи і справляються якось з цим всім, то це тому, що і всі московські партії, навіть і праві, скрізь і завжди виступають в національному питанні в оборону совітів. Перед виступами самостійників московська конгресреволюція набуває неочікуваного вигляду. „Країце совіти, ніж росподіл Росії” — робиться її гаслом. Тримаються ж большевики на заграбаних ними землях тому, що Європа досі це не розуміє, де слабке місце Москви. Європа не знайома з національним питанням в ССР, бо інформувалась вона завжди у московських міністрів, генералів, губернаторів, що їх було визнано совітською бурекою, але її були заспівлені, за інформацію до патріотів українців, грузинів і т. д. Хто хоче боротись з совітами тоді мусить бачити, що найбільше небезпісний для них фронт — це фронти національної боротьби, і коли совіти в боротьбі проти Європи підтримують індусів, алжирців та творять карельські та молдавські республіки, то треба їх бити іхньою ж зброєю і помагати українським, грузинським та туркестанським патріотам створити незалежні держави”.

Але більше, і то значно більше значіння для української справи за кордоном значать виступи проводирів лівих партій соціалістичних, бож, як відомо, в головніших країнах Європи правлять зараз уряди, де соціалісти складають більшість, і тому, знаючи думку проводирів соціалізму в Європі, можна передбачати, як поставляться і уряди європейських держав до нашої справи, коли на то прийде час. З цього боку є знаменною промова проводиря Бельгійської соціалістичної партії—Дебрукера—виголошена ним 26 лютого 1928 року в Цюриху на з'їзді Виконавчого Комітету Робітничого Соціалістичного Інтернаціоналу, в оборону Української Соц.-Демок. Роб. Партиї, обвинуваченої Абрамовичем (російський С.-Д. меншевик) в тому, що УС-ДРП занадто солідарізується з петлюровською політикою. Дебрукер між іншим в своїй промові сказав:

„Багато націй борються в радянській державі за своє національне самоозначення, за свою свободу. Всі наші симпатії на їх боці, бо вони борються за визволення, за принципи народоправства, тобто за наші принципи—Соціалістичного Інтернаціоналу”.

Коли згадати, що Соціалістичний Інтернаціонал вже визнав па Марсельському конгресі в своїй резолюції об'єднанням для всіх соціалістів підтримувати змагання України та Грузії до їхнього визволення, то, як бачимо, справа наша в Європі стоїть тепер незрівняно краще, як стояла вона на початках революції 1917 року.

Голосили це-ж ті самі комуни, де селянин працює не на себе, а на комуністів. Не приставайте до них і не дозволяйте парізувати їх засили.

Голод на Україні.

Не дивлячись на те, що на південній Україні великий недород, а подекуди то й зовсім хліб не вродив, і почався вже справжній голод, московська комуна на те не вважає. Німецькі, французькі та інші газети з обуренням пишуть, що за один тільки жовтень большевики вивезли через одну тільки Латвію аж 972 вагони хліба. Коли був у 1921 році голод, то за кордоном всі співчували голодним, і Америкою навіть було організовано, не дивлячись на воююче відношення її до комуністів, допомогу голодним. Тепер, мабуть, ніхто не поможе. Газети за кордоном пишуть, що коли народ мовччи терпить таку владу, що забігає у нього хліб, а продавши його закордоном, підплачує за гроші своїх наїмників—французьких, німецьких та інших комуністів, то очевидно нігод задоволений своєю владою іншої влади і не бажає. І коли так, то нічого нам, мовляв, стороннім людям, і вплутуватись в чужі справи.

Українські емігранти у Франції все ж не гублять надії на те, що культурний світ поможе нашим голодним, і тому звернулись още чедавно і до Ліги Націй, і до Міжнародного Червоного Хреста з відозвою. Цю відозву передрукували майже всі закордонні газети. Ось головний уступ з середини цієї відозви, який подаємо за найбільшою паризькою газетою „Tempo”: „І тепер, коли цілком ясно, що Україна переживає нову скрутку і що голод загрожує трьом мілійонам люді, ми емігранти українські, знаючи, що московська політика окупаційна склерозана на зруйновання України, підймаємо наш голос, щоб культурні народи світу почули ще раз нашу прозьбу і прийшли на допомогу нашому краєві”.

Селяне та робітники України!—складайте списки комісарів, чекистів та інших ворогів Української Незалежності. Переховуйте ці списки — вони незабаром пригодяться!